

ישראל לא שלחה אך סרם אחד למכשיר הבינלאומי, ובכל זאת היה זה הפסטיבל הישראלי בוונציה

— מאת שמואל מור, שליח, העולם הזה" בוונציה —

ראל" הבשורה שנמסרה מפי מלאך לאוני המקורבים לעתונות. "עליך רק להרשם במקום המתאים".

ברור שהסרטיב האיסלקיים משך שלושת החודשים האחרונים זכו לפרסומת מתאימה, ריחפו על כנפי מלאכים. גם הכרת הטובה השמימית לא אחרה לבוא: יושבראש סקציית מבקרי הסרטים בישראל התבקש להרכיב רשימה נבחרת של מבקרי סרטים המוכנים לנסוע לפסטיבל. אחרי שעתים היתה הרשימה מלאה.

לגרשמים הובטחה נסיעת חינום באדריאטיקה, חברת אוניות איטלקיות, ושהות כארחי הנהלה בוונציה. אלא שכל שהתקרב מועד הפסטיבל הצטמצמו אף ההבטחות: לבסוף התברר כי הוומן אך עתונאי אחד ואף הוא חייב לנסוע על חשבוננו.

בינתיים חילק מלאך, גוף הגוף, שורה ארוכה של מכתבי המלצה לכל אותם עתונאים וידידי עתונאים ששמעו ההצעה הנדיבה הגיעה לאוזניהם. בבוקר ה-27 לאוגוסט, בוקר פתח חת הפסטיבל, התייצבו 11 ישראלים במשרד הפסטיבל.

ברור שאף במקרה זה זכה כל הקודם. ומספר עתונאים, המייצגים יחד 11 מ-16 העתונים בישראל, נשארו בחוץ. וכך קרה שכתבת הארץ שלנו ישבה לצידו של נשיא הפסטיבל בגאלה. בעוד כתב הארץ, יוסף שריק, נאלץ היה לצפות בהצגה על מדרגות האמפיטאטרון בחוץ. ואני? אני שטוט התגנבתי.

★ ★ ★

עין זועמת ויבלת לגינה

לפסטיבל עצמו חיוור השנה יותר מהפסטיבלים הרגילים. אמנם כבר עם הפתיחה זומנה לעתונאים שער רוריה מעניינת: קלייר לוס, שגרירת ארצות-הברית וועמת המכסי, שהצליחה באימים אישיים להוריד את הסרט "ה אמריקאי, זרע הפורענות, מעל בד הפסטיבל הקודם, ניסתה את מזלה אף הפעם. הנהלת הפסטיבל עמדה בפני דרישתה התקיפה של השגרירה להוריד את הסרט התקפה, המתאר ללא כחל ושרק סנטימנטאלי את קורותיה של כיתת חיל-רגלים אמריקאית. טענתה של שגרירה לוס: "הסרט מסלף את גילויי החיים האמריקאיים, מתאר באורח בלתי-צודק שורה של מעשי אכזריות שבוצעו כאילו על-ידי האמריקאים". הנהלה היססה, אפשרה לגינה ולולובריגידה להצטלם באריכות בחברת השגרירה, ואחר אמרה: "לא" כמחאה, מיהרה השגרירה הנועפת לטוס ללונדון, השאירה אחריה אנחת רוחה וגידופים עסיסיים של העתונות האיטלקית. לגינה עצמה לא שיחק המזל. בערב הפתיחה, לאחר שקהל של חמשת אלפים מעריצי קולנוע איטלקיים וזרים

אשר לפי טענות של נשיא ארצות-הברית לשעבר, הרי טרומן עצמו, זכתה במשרתה בגלל ידיות אישיות. היא גם אשתו של הנרי לוס, בעל שרשרת השבועונים לייפטיים.

לשך כף לבקר בפסטיבל סרטים באירופה? כן? בסדר. אין לך דבר פשוט יותר — עליך למלא אחר ההוראות הבאות:

(1) מצא לך תעודת עתונאי. לא חשוב איזה עתון — אפילו תעודה מהצופה לילדים או הארץ שלנו תספיק. אם אינך מכיר אף אדם באף מערכת — יסד לך מערכת משלך: לצורך זה אינך צריך אלא לרשום את שם עתונך החדש על מספר גיליונות מכתבים ומעטפות, לשלחם לכתובות שר-נות כדי להוכיח את קיומך. במקרה הגרוע ביותר — הרפס לעצמך כרטיס ביקור מתאים.

(2) בלחית המכתב או הכרטיס הנתון, גש אל מפיץ ה-סרטים הקרוב ביותר, הביע לפניו את רצונך העז ביותר לייצג את עתונך (או שבועוןך, ירחוןך, שנתוןך) בפסטיבל הקרוב — הוא יעשה את השאר.

אתה מפקפק?
אין לך ממה לחשוש: 11 ישראלים אחרים ניסו מתוכן זה בחודש האחרון, הם הצליחו. תוכל למצוא אותם השבוע משתופים על חוף הלידו בוונציה, נהנים מעשרות סרטים חינום, לוחצים ידיהן של מכתב חתיכות הבד העולמי.

★ ★ ★

ידידות במשרד החוץ

לכשהגעתי בתחילת השבוע למשרדו המהודר של ד"ר ר. נאטליה, מנהלו האדמיניסטרטיבי של הפסטיבל ה-17 בוונציה, קיבלה אותי מזכירתו הבלגית בחיוך חמלה: "מישראל? או, יש לנו כאן המון ישראלים, הסתבר כי כמה עשרות גברים ונשים ישראלים בחלו בחומו הבחתי רגיל של קיץ '56, העדיפו עליו את אחירתו הרחוקה של הפסטיבל בוונציה. חלק ניכר מהם הגיע בכר חות עצמא, האחרים נעזרו בנדיבות לבם של "אנשים חשוד" אסתר סלור (26) מפתח תקוה, למשל, נעזרה בידי רב השפעה במשרד החוץ. היא הגיעה בבוקר הפסטיבל עם מכתב מיוחד מחוגי משרד החוץ, השפיעה על מפיץ סרטים איטלקי להכניסה לגאלה המפוארת. שמחיר הכניסה אליה מגיע ל-120 ל"י. נציגו של הארץ לעומת זאת, נשאר באותה הזדמנות בחוץ.

נערה אחרת, המפרסמת מפעם לפעם דברי הגות בהארץ שלנו, שלחה מכתב להנהלת הפסטיבל בוונציה חודשים קודם, הציגה את עצמה ככתבת קולנוע, זכתה לקבלת פנים חגיגית. המשלחת הישראלית לפסטיבל, ללא אף סרט אחד, הפכה לאטרקציה של הנהלת הפסטיבל.

★ ★ ★

פרסומת על כנפי מדאך

לתכן וכך זאת היא קורה לולא להיטותם של מפיצי הסרטים בישראל אחרי פרסומת עצמית. סבי מלאך (56), מפיץ סרטים איטלקיים, למשל, פתח לפני שלושה חודשים במלחמת-שמועות מקורית: "הנהלת פסטיבל הסרטים בוונציה עומדת להזמין שני עתונאים מישראל

החתיכה של העונה. וירנה ליוז, בלונדית ירוקת-עיניים, הגיעה אל התהילה דרך גבר בוונציה. הגבר הוא שחקן איטלקי נערץ, המטלטל אותה לכל מקום, לעיני הצופים והמצלמות. כבר בימים הראשונים ניס הודבק לה התואר "פצצת המין האיטלקית '57".

צפה לאורך הדרך המובילה ממלון אקסלדור לארמון הקול-נוע, בתקופה לחות בה כשהיא הולכת ברגל, נאלצה לעשות את דרך התהילה במכונית. הסיבה: יבלת.

הגאלה המפוארת לא היתה שווה כלום. משהו כמו הצגת בכורה בהבימה, רק שהנשים היו קצת יותר מפורסמות וצעירות ואילו הגברים התנהגו בחגיגות מסקינית טיפוסיים. הם גם היו קשישים כמוהו, בכלל — כאן אפשר לראות יותר נשים צעירות וגברים קשישים משככל מקום אחר. אף מפיץ או מפיץ סרטים אינו מספיק טיפס לנסוע לפסטיבל עם אשתו.

★ ★ ★

מדיום אנטי פרופיים

לוכנית הפסטיבל אינה מבטיחה גדולות ונצורות. הפסטיבל כולו עומד בסימנם של סרטים אכזריים, אשר מסיבות שונות טרם יוצגו ארצותיהם בישראל. הסייחיה החגיגית צוינה בסרט אנטי-מיליטריסטי גרמני. הייתם צריכים לראות את הקהל האיטלקי מוחה כנגד ככל עם מנוצח זוכרים אף האיטלקים את המדיום הפרופיים המהוללים. מסייחיה תבר כי הגיבור, המצליח בעזרת מדיום מושאלים של סרן הפוך את גרמניה על פיה, אינו אלא שחיך גרמני. והקהל האירופי מוכן להנהות כשהגרמנים צוחקים על עצמם. בתוכנית, שורה של סרטים יפניים, איטלקיים וסובייטיים. כן יוצגו סרטי יחני אודות רוצח מבולבל נוסח הסירה של קסקה — הקאמרי; סרט מקסיקאי ביאוגרפי על לוחם שווייץ, אשר הופיע בערב הפתיחה בלידו בלבוש הטוריאדורים המסורתי וזכה להערצה כללית של המיירות האמריקאניות; ומסרדי המייצג במידה מפתיעה את ההתנגדות ל"תנועה הפשיסטית בארץ דיקטטורה זו.

מלבד הסרטים אפשר לראות כאן עשרות של נערות איטלקיות מכל הצבעים. לתשומת לב ראשונית זכתה כבר בלונדית ערמונית-מבט בת '59. כשטפתי להונציה עם וירנה ליוז, הייתי חייב להסתכל בה פעמיים כדי להחליט מי היא. עתה היא הנערה המדוברת ביותר בוונציה. הסיבה: זינאטו באלדיני, השחקן האיטלקי הנערץ, עמו היא נראת בכל מקום. היא זכתה כבר למאות צילומים ומתכננים עתה את סרטה הגדול הראשון.

אני רואה מחדר העתונאים התקהלות במסדרון. לא! לא יתכן — הגיעו עוד שני עתונאים מישראל.

גם מדי. זהו תצלום מתוך הסרט הצרפתי ההולכות-ברגל, המספל בבעיית היצאניות של פאריס בצורה ריאליסטית ביותר. ברגע האחרון, נתבלה הצנתו במסגרת הפסטיבל, אחרי הנהלה קבעה כי הוא ריאליסטי מדי; חורג מגבול "הטעם הטוב".